

2. Флоровский М. Ю. Тактика допроса: особенности установления психологического контакта. URL: <http://www.znat.ru/data/news/127-taktika-doprosa-sobennosti-uh.html>.

3. Дмитрієва Лариса Василівна. Автореферат дисертації на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук «Методика розслідування зґвалтувань, вчинених неповнолітніми». Харків. 2017.

4. Криміналістична тактика і методика розслідування окремих видів злочинів: Навч. посіб. для студ. вищ. навч. закл. П. Д. Біленчук, А. П. Гель, Г. С. Семаков. К. 2007. 512 с.

Наумовець Анастасія Андріївна,
здобувач ступеня вищої освіти бакалавра
навчально-наукового інституту № 1
Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник:
професор кафедри кримінального процесу
Національної академії внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук, професор
Зарубей Вікторія Володимирівна

МІЖНАРОДНЕ ВІЙСЬКОВЕ СПІВРОБІТНИЦТВО УКРАЇНИ У ВОЄННИЙ ЧАС

Потреба України у військовому партнерстві з іншими країнами зросла після здійснення росією широкомасштабного вторгнення проти нашої країни. Україні доводиться мати справу з різними загрозами в усіх сферах існування країни, в тому числі у військовій сфері, яка потребує допомоги інших країн. Тема військового партнерства України з іншими державами на міжнародній арені потребує теоретичного осмислення поняття суверенітету країни та того, як військове партнерство може допомогти нашій країні зберегти свій суверенний статус. Реалії війни, яка охопила нашу країну, вимагають від України тіснішої співпраці з іншими військово-сильними країнами Європейського Союзу та США для зміцнення нашого державного суверенітету та територіальної цілісності. Форми та напрями військового партнерства потребують розгляду та уточнення в сучасному світі: геополітичні, економічні, правові, військово-політичні умови.

Збройні сили України та інших держав працюють разом, щоб сприяти миру та безпеці в усьому світі, у своєму регіоні та на довгостроковій основі. Українська держава та її військові залучаються до військової співпраці на міжнародному рівні, використовуючи принципи міжнародного права у вигідний для обох сторін спосіб.

Взаємодія збройних сил різних країн використовується для досягнення здатності виконувати спільні завдання. Ця співпраця може відбуватися у формі військової науки, освіти, навчання, реформування та розвитку збройних сил України [1, с. 10].

Одним із прикладів ефективної військової співпраці є залучення підрозділів Збройних Сил України до міжнародних військових навчань, як-от «Сі Бриз». Основне завдання військового співробітництва полягає в наступному: діяльність у складі спільних міжнародних військових угруповань використовується для виконання миротворчих, гуманітарних, пошуково-рятувальних та інших робіт. Завдяки цим операціям Збройні Сили України, їхній особовий склад і підрозділи набувають досвіду та підготовки; до зарубіжних багатонаціональних операцій із залученням українських військових підрозділів належать миротворчі місії за підтримки міжнародних організацій, спільні пошуково-рятувальні та гуманітарні операції; взаємний обмін інформацією та думками про військове мистецтво розвиває це мистецтво [2, с. 7].

Одним із суб'єктів, який допомагає підтримувати міжнародний мир і стабільність, проводячи миротворчі місії в різних частинах світу є ООН. Для участі в миротворчих операціях протиборчі сторони повинні дати свою згоду. Країна, солдати якої беруть участь, має бути абсолютно нейтральною щодо обох сторін і бажати лише одного: довести конфлікт до кінця.

Косовська війна створює унікальну правову ситуацію, оскільки це було військове втручання інших держав у справи суверенної країни без схвалення Ради Безпеки ООН у таких випадках. Європа вже бачила подібне (Угорщина в 1956 році, Чехословаччина в 1968 році тощо), але це було вперше, коли країни НАТО втрутилися в країну, яка традиційно належала до західного блоку країн.

Згідно з Воєнною доктриною України, Збройні Сили України та інші військові формування, а також спеціальні правоохоронні органи мають бути готові брати участь у міжнародних зусиллях з підтримання миру та безпеки, а також у гуманітарних діях. Це може включати антитерористичні дії всередині країни та за її межами, запобігання піратству, розповсюдженню зброї масового знищення та інші завдання, визначені українським законодавством [3].

Жоден безпековий альянс чи система не дає таких гарантій безпеки, безпеки кордонів і державного суверенітету, незмінності кордонів, які дає НАТО. У разі нападу на одну з країн НАТО кожна інша країна альянсу надасть військову підтримку країні або країнам, які зазнали нападу.

Україна вирішила більше не залишатися позаблоковою, оскільки це не допомогло запобігти зовнішній агресії та впливу. 23 грудня 2014 року Верховна Рада внесла зміни до законів «Про основи національної безпеки» та «Про основи внутрішньої і зовнішньої політики». Ці зміни включали відновлення шляху України до вступу в НАТО, оскільки вони сподіваються виконати вимоги для членства в альянсі. Основним напрямком питань національної безпеки України та головними принципами її зовнішньої політики є вступ до НАТО та співпраця з альянсом.

Україна не є членом НАТО, але співпрацює з цією організацією. Вона є єдиною країною, з якою НАТО співпрацює за такими напрямками: Україна працюватиме над покращенням свого сектору безпеки та оборони у військовій та технічній сферах. Вони також працюватимуть разом у військово-технічній сфері. Наука та охорона навколишнього середовища поділяють сфери співпраці. Для подолання невійськових загроз потрібна співпраця.

21 березня 2014 року всі країни-учасниці ОБСЄ ухвалили рішення направити в Україну Спеціальну моніторингову місію ОБСЄ (СММ ОБСЄ). СММ – це група неозброєних цивільних спостерігачів, які здійснюють моніторинг гуманітарної ситуації та ситуації з правами людини як у зоні конфлікту на Донбасі, так і в усій Україні. Місія була направлена через порушення Росією суверенітету та територіальної цілісності України [4].

Дехто вважає, що якщо Україна вступить до НАТО, наша оборонна промисловість завалиться через нові стандарти НАТО та вимоги до переозброєння нашої армії.

НАТО не вимагає, щоб будь-яка країна скоротила свої збройні сили, почала використовувати менше військових стандартів для своєї зброї. Все, що вимагає НАТО, це те, щоб армії країн-членів могли працювати разом під час операцій, що може означати, що країна має зброю, подібну до армій інших країн альянсу. Колишні країни соціального табору тепер є частиною НАТО, і вони є прикладом цієї вимоги.

Коли країна вступає до НАТО, у неї з'являється більше можливостей для спільного виробництва, модернізації існуючої зброї, доступу до нових ринків збуту та доступу до новітніх технологій.

У рішеннях щодо безпеки Альянсу необхідно враховувати не лише національну безпеку України, але й загальне середовище євроатлантичної безпеки. Україна після вступу до Альянсу стає безпосереднім учасником прийняття рішень щодо розвитку європейської та євроатлантичної безпеки.

Підбиваючи підсумки зауважимо, що основними завданнями військово-політичного співробітництва є: Україна може спільно з іншими країнами створювати заходи для запобігання виникненню військових конфліктів; збройні сили інших країн сприяють встановленню та розвитку партнерських відносин, які є дружніми та вигідними; Україні потрібна стабільна та мирна зона навколо країни; діяльність у складі спільних міжнародних військових угруповань використовується для виконання миротворчих, гуманітарних, пошуково-рятувальних та інших робіт. Завдяки цим операціям Збройні Сили України, їхній особовий склад і підрозділи набувають досвіду та підготовки; до зарубіжних багатонаціональних операцій із залученням українських військових підрозділів належать миротворчі місії за підтримки міжнародних організацій, спільні пошуково-рятувальні та гуманітарні операції; взаємний обмін інформацією та думками про військове мистецтво розвиває це мистецтво.

Список використаних джерел

1. Зіняк Л.В. Міжнародно-правові засади військового співробітництва України : автореф. дис.... канд. юрид. наук : [спец.] 12.00.11 «міжнар. право» / Зіняк Любомир Васильович ; Нац. юрид. ун-т ім. Я. Мудрого. Х., 2015. С. 10–13.
2. Делінський О.А. Європейська система безпеки: міжнародно-правові аспекти становлення і розвитку : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : [спец.] 12.00.11 «міжнар. право» / Делінський Олександр Аркадійович ; Нац. юрид. акад. України ім. Я. Мудрого. Х., 2003. 12 с.
3. І.М. Коропатнік, І.І. Кузьмич, Вдосконалення нормотворчої діяльності органів військового управління Збройних Сил України. Юридичний вісник, 4 (29) 2013.
4. Соскін О. Українська перспектива щодо набуття членства в Північноатлантичному альянсі // Економічний часопис. XXI. 2004. № 3. С. 18–19.

Никифоренко Юрій Леонідович,

здобувач кафедри кримінального процесу
Національної академії внутрішніх справ

ЗАКОННІСТЬ Й ОБҐРУНТОВАНІСТЬ ПЕРЕЙНЯТТЯ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ

Запровадження воєнного стану в нашій державі зумовило необхідність адаптації до цих умов усіх сфер суспільного життя. Правовідносини, які виникають у зв'язку із здійсненням кримінального судочинства, також зазнали певних змін, про що свідчать відповідні зміни та доповнення до Кримінального процесуального кодексу (далі – КПК) України [1]. Хоча вказані зміни та доповнення до КПК України не стосуються сфери міжнародної правової допомоги у кримінальному провадженні, не варто недооцінювати актуальність цього процесуального інституту в умовах воєнного стану. Адже у період воєнного стану на території України вчиняють кримінальні правопорушення особи, які воюють на стороні РФ та які є громадянами різних країн. Тому притягнення їх до кримінальної відповідальності може обумовлювати необхідність міжнародного співробітництва у кримінальному судочинстві.

Однією з форм міжнародного співробітництва є перейняття кримінального провадження, яке полягає у здійсненні компетентними органами однієї держави розслідування з метою притягнення особи до кримінальної відповідальності за злочини, вчинені на території іншої держави, за її запитом (п. 3 ч. 1 ст. 541 КПК України) [1].

Обставини, за яких кримінальне провадження може бути перейняте, визначені у статтях 595, 596 КПК України, статтях 8–11 Європейської конвенції про передачу провадження у кримінальних справах (далі – Конвенція) 1972 року та у розділі VII Наказу Міністерства юстиції України від 19 серпня 2019 року № 2599/5 [2; 3].